

חליצה מכל אחד מהאחין!

ומקשה הגמרא: **והאמר רב אין זיקה??**

ומשנינן: **אי דנפול בבת אחת**, אם מדובר שנפלו ליבום אחת אחר השניה, לפני שהספיקו ליבם או לחלוץ אחת מהן -

ואם כן, איך יכול להיות שאמר את ההלכה שהשלישית צריכה חליצה מכל האחים?

הכי נמי, באמת כך הדין, שכל השלוש צריכות חליצה מכל אחד מהאחין.

ומשנינן: **לדברי האומר יש זיקה**, קאמר רב את דבריו.

לא צריכא, אלא כאן מדובר **דנפול בזו אחר זו**. שלא נפלו כולם ליבום בבת אחת, והיו אסורות משום אחות זקוקתו, אלא נפלה השניה אחר חליצתה של הראשונה.

אבל רב באמת חולק על דין זה וסובר שכיון שאין זיקה "אלימא" בין היבמה לבין כל אחד מהאחין.

נפלה חדא, חליץ לה **ראובן**. וחליצה זו היתה כשרה, שהרי היה ראובן יכול ליבם אותה אז.

לכן, גם חליצה פסולה של אחד מועילה להפקיע את זיקתה מכל האחים.

ושמואל אמר: אחד חולץ לכולן.

וכאשר **נפלה אידך**, חליץ לה **שמעון**, וגם היא, חליצה כשירה היא, כי לגבי שמעון מותרת זו ביבום, היות ואחותה כבר התייבמה, והיא אינה אוסרת את אחותה משום אחות זקוקה.

שמואל חולק גם על דינו של רב לגבי השניה, וסובר שאין השניה צריכה חליצה דווקא משמעון, וגם על דינו של רב לגבי השלישית, וסובר שאין השלישית צריכה חליצה מכולם.

אולם כאשר **נפלה אידך** -

ולקמן יתבאר במה נחלק על רב.

שוב אין היא יכולה להתייבם, לפי שהשלישית אסורה לכל אחד מהאחים באיסור אחות חלוצתו, וחליצתה פסולה, ולכן היא צריכה לחזור על כל האחים כדי שכל אחד יפקיע ממנה את הזיקה הגרועה שיש לו בה.

ומקשה הגמרא: **מכדי, הרי, שמעינן ליה לשמואל דאמר חליצה מעליא בעינן** שלא מועיל לפטור יבמה בחליצה גרועה.

דאמר שמואל:

חליץ לה האי אחד מהאחין מפקע זיקתו. שחליצתו וזיקתו שוים הם.

חליץ לאחיות, לא נפטרו צרות.

כז-א

היו שתי אחיות נשואות לשני אחים, ולכל אחת מהם היתה צרה, אמר שמואל שהדין הוא, אם חליץ לאחיות לא פטר בזה את הצרות שלהן, משום שהחליצה שחליץ לאחיות חליצה גרועה היא, שהרי לא יכול

וחליץ לה האי האח השני, שאין חליצת אחיו פוטרת זיקתו, משום שהיתה חליצה פסולה — **מפקע זיקתו**.